धयोऽपो जिन्वन्ति। अन्या वा एतासामन्या जिन्वन्ति॥ ॥ १ ॥

तस्मादेवमाह। सꣳरेवतीर्जगतीभिर्मधुमतीर्मधुमतीभिः सृज्यध्वमित्याह। आपो वै रेवतीः। पशवो जगतीः। ओषधयो मधुमतीः। आप ओषधीः पशून्। तानेवास्मा एकधा सꣳसृज्य। मधुमतः करोति। अद्भ्यः परिप्रजातास्थ समद्भिः पृच्यध्वमिति पर्य्याप्लावयति। यथा सुवृष्ट इमामनु विसृत्य॥ २ ॥

आप ओषधीर्महयन्ति। तादृगेव तत्। जनयत्यै त्वा संयौमीत्याह। प्रजा एवैतेन दाधार। अग्नये त्वाग्नीषोमाभ्यामित्याह व्यावृत्यै। मखस्य शिरोऽसीत्याह। यज्ञो वै मखः। तस्यैतच्छिरः। यत् पुरोडाशः। तस्मादेवमाह॥ ३ ॥

घर्म्मोऽसि विश्वायुरित्याह। विश्वमेवायुर्यजमाने दधाति। उरुप्रथस्वोरुते यज्ञपतिः प्रथतामित्याह। यजमानमेव प्रजया पशुभिः प्रथयति। त्वचं गृह्णीष्वेत्याह। सर्व्वमेवैनꣳ सतनु करोति। अथाप आनीय परिमार्ष्टि। माꣳस एव तत्त्वचं दधाति। तस्मात् त्वचा माꣳसं छन्नम्। घर्म्मो वा एषोऽशान्तः॥ ४ ॥